

El futur de l'home

per Calassanç Balagué

“**E**l qui forma part dels qui viuen, encara té esperança”, diu el llibre de l'Eclesiastès. L'esperança tot sovint és mal interpretada. L'esperança no és tenir anhels i desigs. Si fos això, aquells qui desitgen tenir més i millors cotxes, cases i aparells, serien individus esperançats. No ho són. Són gent consumista. La verdadera esperança no és passiva. Tenir esperança significa estar predisposat en tot moment per a tot allò que encara no brota, però sense desesperar-se si la naixença no arriba en el període de la nostra vida. L'esperança sempre està a punt per a ajudar a l'adveniment del que està en condicions de ser fet.

Al món consumista, ple d'esperances passives, al món que és esclau de les seves circumstàncies, cal mostrar-li que és l'home qui transforma les circumstàncies, que és l'home qui fa l'home, i que l'esperança activa sempre està decidida per actuar. L'esperança és una forma de ser.

Déu, restaurador de la vida

És sant Pau qui ens anuncia “el Déu de l'esperança” que se'ns ha donat per la resurrecció de Crist, i així podem entendre “quina és l'esperança a la qual estem cridats”.

Déu no és Déu de morts sinó de vius. Per tant, Déu no està d'acord amb una existència plena de contradiccions i de sofriments, destinada a la fatalitat. En Crist ressucitat, Déu està disposat a salvar la persona per damunt de tot, àdhuc de la mort. El sofriment, les injustícies, la mort... no tenen l'última paraula.

La nostra existència continua essent treballada pel sofriment i la contradicció, però la nostra vida amagada en Crist serà gloriejada amb Ell. Això significa que la resurrecció de Jesucrist és esperança en primer lloc des de la participació en la crucifixió de Jesús. Una vida crucificada al servei dels germans i en defensa de la justícia és la millor expressió de fe i de esperança en el Déu de Jesucrist.

El Déu Trinitari

Quan els cristians confessem la Trinitat de Déu, volem afirmar que Déu no és un ser solitari; és un Déu solidari. Déu és comunitat de vida, vida compartida, comunió joiosa de vida. Déu és a la vegada el qui estima, l'estimat i l'amor.

Per aquesta vida joiosa d'amor, la humanitat pertany a la vida trinitària profunda de Déu. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant no viuen sols la vida amorosa entre ells, sinó que estimen tots els homes i dones, i ens arrabassen amb amor paternal. I segons ens ensenya sant Pau, així nosaltres, agermanats, podem acudir a la seva presència, incorporats a aquesta mateixa comunitat trinitària, i clamar: Abbà estimat!

Aquesta és la raó de poder viure en comunió i societat amb tots els homes de la terra: som creats a semblança de Déu trinitari, redimits per l'amor del Pare que ens envia el seu Fill per viure, morir i ressucitar a la vida eterna per l'Esperit.

Per tant, en la confessió de la Trinitat tenim el nostre model de vida aquí, a la terra. Quan respectem el pluralisme i les diferències entre els homes i dones, confessem la distinció trinitària de les persones. Quan eliminem distàncies i treballem per la igualtat real entre l'home i la dona, confessem la igualtat de les persones de la Trinitat. Quan ens afanyem per tenir un sol cor i una sola ànima, i sabem posar-ho tot en comú perquè no hi hagin indigents i marginats, estem confessant l'únic Déu.

Aquests serien els fruits de la nostra vida de la Trinitat en nosaltres: -"amor, joia, pau, tolerància, bonesa, generositat, lleialtat, senzillesa, i domini d'un mateix". (De la carta de sant Pau als galates cap. 5, 22).

Déu, la nostra esperança

Déu és el nostre suport per assolir l'esperança segons he definit al principi. Déu ens ofereix l'esperança incommovible i permanent en un món l'horitzó del qual sembla tancat a tot optimisme. Ell ens descobreix el sentit que pot orientar les nostres vides enmig d'una societat que ens ofereix tota mena de mitjans de vida sense poder-nos dir per a què hem de viure. Quan la nostra civilització no ens fa feliços amb tots els seus muntatges, Ell ens ajuda a descobrir la verdadera joia.

A la fi, Déu habitarà per sempre amb nosaltres perquè hi haurà UN CEL NOU I UNA TERRA NOVA. Aquest món eventual i contingent no té pas l'última paraula: -"El món antic ha caducat; tot ho faig nou". (Apocalipsi 20,4).

Filatèlia

Nou matasegells

per BAF

La nostra ciutat compta, de fa pocs dies, amb un nou matasegells especial que ve a engrossar la ja magnífica marcofília sabadellenca.

Cada any en plena primavera, els entusiastes filatelistes de la U.E.S. organitzen el seu CONCURS FILATÈLIC ESCOLAR; el d'enguany és el núm. 19 i cada un d'ells ha estat el suport d'un matasegells especial. Aquest d'ara no havia d'ésser diferent i per això ja tenim a la col·lecció un nou exemplar. Està molt ben realitzat, ignorem l'autor, però hi figuren coses ben nostrades com són el monument a Colom de Barcelona, la figura de Pau Casals i una torre de castellers. El qui no sigui un iniciat a l'afecció, possiblement pensi que aquestes coses són banals i no tenen importància, en canvi els veterans filatelistes sabadellencs sí n'hi donem molta. Avui que tot està tan materialitzat, pensar que hi ha qui encara creu que els escolars puguin esdevenir col·leccionistes de segells creiem que té un valor incalculable.

La filatèlia és un oci, no ho neguem, però és un oci cultural, educatiu i creador de bones costums, que tal com va el món avui ho creiem imprescindible. Assegurem que la filatèlia és equivalent a cultura i ens sembla intolerable que alguns professors, quan se'ls convoca per a que els seus alumnes prenguin part en el concurs, passen de llarg i encara que la negativa no és rotunda tampoc fan res per a ajudar a concòrrer, donant per excusa que, com que els nois van molt carregats de feina en les disciplines escolars, no els cap al cap, i valgui la redundància, que puguin aprendre quelcom fent col·lecció de segells. Afortunadament no tots són iguals i encara que pocs, aquests pocs col·laboren activament i propicien als seus alumnes per a que preparin les fulles que després, amb tota la il·lusió infantil exhibiran en les vitrines que els ha correspost.

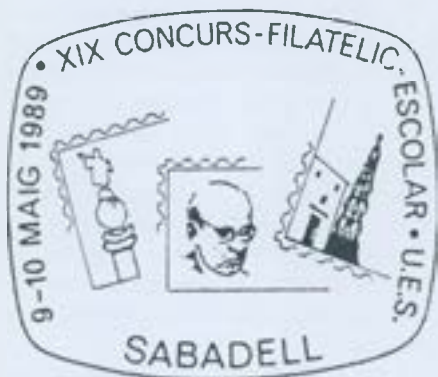
El concurs d'ara no ha estat ni millor ni pitjor que els dels anys anteriors, en tot cas ha baixat la participació, ja que solament 71 han estat els que hi han pres part; ens sembla que per els escolars que hi ha a Sabadell, són pocs els exhibidors. Vol·dríem amb aquestes ratlles fer una crida a la consciència del professorat de casa nostra i dir-los que està comprovat que el noi filatellista assimila més ràpidament la docència impartida. Ens agradaria que aquests escèptics fessin una prova amb el seu alumnat durant un temps, i veurien les

Dances catalanes

Ball de l'esquerrana (Alinyà - Lleida)

per Daniel Sanahuja i Capella

sabadellenc

avantatges que la filatèlia els reporta i el complement que els suposa en l'ensenyança, apart de l'educació més seriosa que rep el noi que col·lecciona. Sense que els sigui un esforç aprenen amb més facilitat, ciències, matemàtiques, geografia, història, etc. etc. amb menys memorització que la que els obliguen els llibres sense imatges.

Desitgem, de debó que si de nou l'any que ve es repeteix i podem arribar al 20è CONCURS aquest hauria d'ésser extraordinari i poguer veure la mainada meravellant-se el poder concòrrer al concurs, que si es fa com estem acostumats, marcarà una fita en el filatèlisme nacional, ja que poques entitats han pogut arribar a aquesta majoria d'edat que significa un 20è CONCURS.

PAPERERIA
MATERIAL D'OFICINA
REVISTES - DIARIS
FOTOCÒPIES

GOMBAU

PALANCA, 7 - Tel. 725 87 80 - 08202 SABADELL

l'artística

COMPRA-VENDA

Calaixeres, Mobles, Llums, Bescuits,
Porcellanes, Nines, Postals i Llibres

BORRIANA, 35-37

TEL. 725 62 30

08202 SABADELL

L'ESQUERRANA

(Alinyà)

* Armonització i instrumentació:

ANTONI CATALA

PIANO

Alegre

Havia estat un ball molt estès, especialment per contrades del Pallars, i això havia donat lloc a la formació de nombroses variants, tant melòdiques com coreogràfiques, si bé totes elles tenien comunitat de caràcter i diferien molt poc unes de les altres. Al poble d'Alòs havia estat ballada l'ESQUERRANA amb acompanyament de pandero.

Hi ha una tradició popular segons la qual un dels comtes del Pallars tenia una filla mancada del braç dret, raó per la qual li deien l'ESQUERRANA. La donzella en qüestió amava molt la dansa, però no podia practicar-la per manca del braç. Desitjós el comte de tenir contenta la seva filla, féu fer una crida per totes les terres del comtat oferint una bona recompensa a aquell dels seus vasalls que sabés inventar una dansa que, bo i éssent graciosa i galana com la que més ho fos, pogués ésser ballada sense intervenció del braç dret; així la seva filla podria dansar malgrat el defecte que li ho impedia en les danses co-

rrents. El desig del comte es vegé satisfet gràcies a l'invent de la dansa que fou anomenada ESQUERRANA pel fet que les balladores només havien d'emprar-hi el braç esquerre. Hi ha una corrandà el sentit de la qual sembla anar lligat amb la llegenda que acabem d'esmentar.

*Vós a mi em doneu la dreta
i jo l'esquerra us tinc de dar,
puix per ser desgraciadeta
Déu al món em va posar.*

Foto de Tomàs Mañosa.

